

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/111/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1621010230
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1621010230.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Karola Kováča a Mgr. Michala Kačániho, PhD., v trestnej veci obžalovaných C. B. a B. C., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a/, písm. d/ Trestného zákona, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Malacky z 11.05.2022 sp. zn. 1T/38/2021, na verejnom zasadnutí konanom 26. januára 2023, pomerom hlasov 3:0 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky z 11.05.2022 sp. zn. 1T/38/2021 boli obžalovaní C. B. a B. C. podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodení spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Malacky č. k. 2Pv 97/20/1106 z 21.05.2021, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a/, písm. d/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

obžalovaní dňa 10.12.2019 v čase okolo 11.20 h v obci J. Z., pred novostavbou rodinného domu na Z. ulici, patriacou obom obžalovaným, po tom, ako sa poškodený P. C., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom L., O. XXX/X, držiac v ruke svoj mobilný telefón v snahe nahratia komunikácie s obžalovanými, pýtal sa obžalovaných B.a C.a a C. B., prečo mu nedvíhajú mobil a kedy si môže prísť pre fošne, ktoré zastali u nich na stavbe, obžalovaný B. C. kopol poškodeného do oblasti brucha a obžalovaná C. B. ho vzápätí chytila rukou na hrudi za bundu a držala ho tak po celý čas slovnej potýčky medzi nimi, nakoľko si v jednej ruke poškodený stále držal svoj mobilný telefón zn. Caterpillaer CATS60, čiernej farby, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXX, za účelom nahrávania ich správania sa voči jeho osobe, s čím obžalovaná nesúhlasila, druhou rukou si poškodený chránil tvár a oči, aby ho obžalovaná nepoškriabala, zároveň poškodený začal ustupovať po ulici pred obžalovanou, obžalovaná ho stále držala za bundu a neustále sa na neho tlačila, pritom sa poškodený potkol a spolu spadli na zem, na to k nim pristúpil obžalovaný B. C. s maloletým synom na rukách, syna následne položil na zem a obaja obžalovaní spoločne držali poškodeného na zemi, pričom obžalovaný B. C. udrel poškodeného päťou do tváre, začal ho škrtiť, pritom sa obaja obžalovaní snažili zobrať poškodenému jeho mobilný telefón z ruky, obžalovanému B.ovi C.ovi sa napokon podarilo vytrhnúť poškodenému telefón z ruky, obžalovaná C. B. pritom sedela poškodenému na chrbte a rukami ho držala, po zmocnení sa telefónu obaja obžalovaní od ďalšieho konania upustili, postavili sa a odišli aj s telefónom poškodeného z miesta činu, čím poškodenému P. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom L., O. XXX/X spôsobili škodu odcudzením telefónu vo výške 390,- eur,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku súd poškodeného P. C. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

K odôvodneniu svojho rozsudku okresný súd uviedol, že v danom prípade je nepochybné, že dňa 10. decembra 2019 v čase okolo 11.20 h v obci J. Z., pred novostavbou rodinného domu na Z. ulici, patriacou obom obžalovaným, poškodený držal v ruke svoj mobilný telefón v snahe nahratia komunikácie s obžalovanými, s čím oni nesúhlasili a obžalovaná sa mu v tom snažila zabrániť, pri ktorej roztržke poškodený s obžalovanou postupovali po ulici, následne spolu spadli na zem, už aj s obžalovaným, a po krátkom zápase uvedené osoby od ďalšieho konania upustili, postavili sa a odišli preč, pričom po chvíli poškodený začal hľadať svoj telefón. Sporným bolo to, či obžalovaní v rámci skutku odcudzili poškodenému jeho mobilný telefón. V tejto súvislosti okresný súd uviedol, že obžalobe sa nepodarilo mimo dôvodné (rozumné) pochybnosti preukázať, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní. V posudzovanom prípade je výpoveď poškodeného v podstate jediným dôkazom usvedčujúcim obžalovaných zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Žiadny iný priamy či nepriamy dôkaz vykonaný na hlavnom pojednávaní nepreukazuje spáchanie skutku a tým pádom nespája obžalovaných s jeho spáchaním. V tomto smere prvostupňový súd zdôraznil, že ak má výpoveď svedka/poškodeného slúžiť ako jediný dôkaz preukazujúci vinu obžalovaných, bez ďalších podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený. V danom prípade tomu však nebolo. Čo sa týka momentu vzatia telefónu poškodenému obžalovaným, z jednotlivých na hlavnom pojednávaní vykonaných dôkazov vyplynulo, že verziu tvrdenú poškodeným, že telefón mu vzal obžalovaný, nepotvrdila obžalovaná, obžalovaný, svedok Y. a ani svedok T.. K., pričom svedkovia Z. a L. pri udalosti prítomní neboli. Žiadna z týchto osôb nevidela, že by poškodenému vzal jeho telefón obžalovaný, alebo dokonca obžalovaná. Vzatie telefónu poškodeného obžalovaným nepodporuje ani kamerový záznam, ktorý zachytáva len časť incidentu, navyše bol snímaný z pomerne veľkej diaľky a ani obrazové priblíženie záznamu neprineslo do objasnenia osudu telefónu poškodeného nové svetlo. Kamerový záznam síce môže naznačovať zdvihnutie tesne predtým od niektorej z troch osôb vypadnutého mobilného telefónu zo zeme, ale nie telefónu poškodeného, ale skôr obžalovanej, nakoľko išlo o svetlý, až svetlo lesklý mobil na prednej i zadnej časti telefónu a nie celý čierny so striebornými bokmi, ako svoj telefón opísal poškodený, a ďalej naznačuje zdvihnutie telefónu obžalovanou, a nie obžalovaným, práve ktorého poškodený označil za toho, kto mu telefón vzal. Jednoznačné obviňujúce tvrdenie poškodeného, vyjadrené na hlavnom pojednávaní tým, že telefón mu určite vzal obžalovaný s tým, že inú možnosť poškodený ani nepripustil, robí však nepresvedčivým, nezrozumiteľným a z daného uhla pohľadu nelogickým konanie poškodeného a jeho tvrdenia bezprostredne po incidente. Svedkovia Y. a T.. K. totiž vypovedali, že keď po udalosti za nimi prišiel poškodený, týmto poškodený nehovoril, že telefón mu ukradol konkrétne obžalovaný, ale hovoril im v zmysle, že telefón už nemá, že ho nevie nájsť, že mu ho (všeobecne) ukradli, zároveň sa poškodený prehľadával po vreckách, ako keby ho hľadal, aj preto mu svedok Y. povedal, aby sa neunáhľoval, že mu musel niekde vypadnúť a ponúkol sa mu, že mu ho pomôže hľadať a tak ho s poškodeným hľadali v okolí. Svedok T.. K. uviedol, že keď po skutku k nim k autu prišiel poškodený, hovoril, že nemá telefón, ale že ho mal, že keď potom svedkovia odišli k bytovke obžalovaných, za nimi opäť prišiel aj poškodený, ktorý im tam znova povedal, že nemá svoj telefón a že či mu ho nejdú pomôcť pohľadať na to miesto k tej stavbe. Išli mu teda pomôcť hľadať telefón, zastavili sa aj v priekope po ceste, hľadali, prezvávali ho, ale nezvonil, poškodený len stále hovoril, že ho mal a že teraz ho nemá od tej doby, ako spolu spadli na zem, šmátral si po vreckách a uisťoval sa, či ho predsa niekde nemá, oni s ním riešili len jeho stratený mobil a privolanie polície. Dokonca ani privolaným policajtom, svedkom Z. a L., poškodený neuvádzal najskôr to, že by mu telefón odcudzil obžalovaný (či obžalovaná). Svedok Z. vypovedal, že pri vyťažovaní im poškodený na mieste povedal, že prišiel o telefón, že ho od konfliktu nemá, oni ho aj hľadali, či mu náhodou nevypadol. Poškodený povedal, že o telefón prišiel popri tom, ako spadli na zem, telefón hľadali v okolí takzvanej bitky, pádu. Poškodený povedal, že stratil mobil a až keď sa detailnejšie pýtali ohľadom konfliktu, že čo sa ako stalo, tak im uviedol, že nevie, či mu ho náhodou nezobrali obžalovaní, preto vlastne aj išli prehľadávať miesto, kde sa mal stať konflikt, lebo ak by im hneď povedal vtedy, že mu ho obžalovaní vyslovene odcudzili, nešli by ho predsa hľadať na miesto, kde sa konflikt stal. Svedok L. k tomu uviedol, že poškodený im povedal, že keď sa medzi nimi strhla bitka, tak asi počas tohto sa mu stratil jeho nový mobilný telefón, a až keď sa ho detailnejšie pýtali aj na ten incident, tak povedal, že nevie, či mu ho náhodou nezobrali obžalovaní. Svedok mal vlastne pocit, že poškodený sám si nebol istý, či ho stratil počas tej bitky, alebo mu ho zobrali obžalovaní, na základe tohto aj s kolegom išli spolu s ním na miesto, kde sa stala bitka a pamätá si, že tak hľadali v okolí, či náhodou nie je na zemi vypadnutý, pričom ho s nimi hľadal aj poškodený. V súvislosti s takto zistenými skutočnosťami súd prvého stupňa uviedol, že mu nie je zrejmé, kedy a na základe čoho došlo u poškodeného k zmene jeho postoja, keď počiatočné prevažujúce tvrdenia adresované prítomným svedkom o stratení telefónu, nahradil v rámci vylúchu

tvrdeniami, z ktorých vychádza skalopevnosť jeho presvedčenia o tom, že telefón mu počas potýčky odcudzil vyslovene obžalovaný. Tvrdenie poškodeného, že už polícii telefonicky nahlasoval aj krádež telefónu, svedkovia - policajti nepotvrdili, nakoľko konštatovali, že keby poškodený hneď povedal, že telefón mu odcudzili obžalovaní, nešli by ho predsa hľadať na miesto konfliktu. Prítom žiadny zo svedkov nepotvrdil, že by poškodený všeobecne, ale najmä v prítomnosti policajtov, pýtal od obžalovaných svoj telefón. Nejasne a nezrozumiteľne vyznieva aj tvrdenie poškodeného o tom, prečo vlastne vyhotovoval obrazový záznam, keď uviedol, že si to natáčal preto, lebo v rámci posledného kontaktu s obžalovaným ho obžalovaný v tme fyzicky napadol, a tiež aby zistil, v akej je vlastne obchodnej situácii, pričom ďalej uviedol, že je jasný dôvod, pre ktorý prišiel o telefón. Prvý dôvod nevyznieva dôveryhodne, nakoľko skoršie napadnutie poškodeného obžalovaným nie je potvrdené, a najmä, prejednáváný incident sa udial cez deň takmer na obed počas prehliadky za prítomnosti nestranných svedkov, a dokonca za situácie, keď si obžalovaní neželali prítomnosť poškodeného na stavbe. Súdu prvého stupňa nebolo zrejmé, čo znamená, že poškodený chcel nahrávaním zistiť, v akej je vlastne obchodnej situácii. Obhliadka sa vykonávala za účasti nezávislých odborníkov - zástupcov spoločnosti RUUKKI s.r.o., ktorí o záveroch zistení spísali posudok. Nepochopiteľným sa potom javí aj následné konanie poškodeného, ktorý si obžalovaných nahrával aj po ukončení obhliadky, keď už obžalovaní a svedkovia Y. a T. K. odchádzali zo stavby, čo platí o to viac, ak obžalovaní na rukách držali aj ich maloleté dieťa a neželali si, aby ich všetkých poškodený nahrával, čo mu opakovane zdôrazňovali. Poškodený to nerešpektoval a preto sa ako nie nepochopiteľné javí konanie obžalovanej, ktorá sa poškodenému z dôvodu ochrany ich maloletého dieťaťa snažila mávaním zabrániť v ich nahrávaní, keď už na nahrávanie nebol vôbec žiadny dôvod (obhliadka sa skončila), odchádzali svedkovia a aj obžalovaní, ktorí s poškodeným nechceli komunikovať a podľa toho sa mal poškodený zariadiť a nevyhrocovať ďalej situáciu, ktorá sa následne stala pomerne neprehľadnou. Čo sa týka vyjadrenia poškodeného o úvodnom kopnutí do jeho brucha obžalovaným (s dieťaťom na rukách) súd poukázal na výpovede svedkov Y. a T. K., ktorí o následnej šarvátke hovorili v zmysle, že to bola taká situácia, ako deti v škôlke, doťahovali sa, pričom nevideli žiadne fyzické napadnutie medzi nimi. Za danej situácie platí, že tak isto, ako mohol telefón poškodeného vziať niekto z obžalovaných, mohla ho vziať (príp. to aj zatajiť) aj niektorá z ďalších osôb mimo obžalovaných, alebo sa v rámci konfliktu medzi obžalovanými a poškodeným mohol poškodiť, vybiť, či vypnúť, mohol ale aj vypadnúť poškodenému a odkotúľať sa alebo odletieť na neznáme, skryté miesto, pretože napr. tak z kamerového záznamu, ako aj z výpovede svedka T. K. vyplýva, že hneď vedľa cesty, na ktorej došlo k incidentu, je pomerne vysoká tráva, trochu ďalej oplotenie a ďalší cudzí pozemok s vysokou trávou. V súvislosti s výpoveďou poškodeného okresný súd poukázal tiež na to, že medzi poškodeným a obžalovanou je na súde pod sp. zn. 5C/78/2020 vedené civilné konanie, v rámci ktorého obžalovaná žaluje poškodeného o zaplatenie 12.687,80 eur, ktorý nárok obžalovaná odvodzuje od vadne vykonaného diela - strechy zo strany poškodeného, pričom spor doposiaľ nie je skončený. Ide teda o rovnaký dôvod civilného sporu a toho, ktorý bol prvotnou príčinou prejednávaneho trestného stíhania obžalovaných. Od toho sa potom odvíja nie náročná predstava, že iniciovanie trestného stíhania by mohlo byť aj nástrojom proti obžalovaným, nakoľko poškodený si musí byť vedomý toho, že strechu vykonal pre obžalovaných nekvalitne (už na obhliadke to potvrdili svedkovia Y. a T. K.), že zodpovedá za vadu a týmto konaním chcel odradiť obžalovaných od toho, aby si uplatnili z toho vyplývajúce svoje nároky. Prvostupňový súd tak dospel k záveru, že v danom konaní nebol produkovaný taký súhrn priamych a nepriamych dôkazov, ktoré by tvorili uzavretú reťaz potrebnú na usvedčenie obžalovaných zo spáchania žalovaného skutku, resp. ktoré by inú alternatívu než vinu obžalovaných nepripustili. Nepodarilo sa teda mimo rozumné pochybnosti preukázať to, že verzia, že skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní, sa stal a že obžalovaní si spoločným konaním prisvojili cudziu vec patriacu poškodenému tým, že sa jej zmocnili a spôsobili tak malú škodu a čin spáchali na veci, ktorú mal poškodený pri sebe, je pravdivá a že sa skutočne stala. Súdu prvého stupňa sa zaoberal aj tým, či by stíhaný skutok nemohol byť iným trestným činom, príp. priestupkom v zmysle zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. V tomto smere uviedol, že konanie oboch obžalovaných, ktoré by bolo preukázané, nenapĺňa zákonné znaky žiadneho iného trestného činu a to ani prečinu výtržníctva, pretože zjavne šlo len o handrkovanie, resp. potýčku týkajúcu sa vyhotovovania obrazového záznamu obžalovaných s ich dieťaťom zo strany poškodeného a snahou obžalovaných zabrániť mu v tom. Vzhľadom na to, že nebolo dokázané, že skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní, sa stal, podľa názoru súdu nie je priestor ani na úvahu, že by stíhaný skutok mohol byť akýmkoľvek majetkovým priestupkom, a tiež sa nejedná ani napr. o priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Záverom okresný súd dodal, že nakoľko obžalovaných spod obžaloby oslobodil, musel obligatórne (§ 288 ods. 3 Trestného poriadku) poškodeného s nárokom na náhradu škody odkázať na civilný proces.

Proti tomuto oslobodzujúcemu rozsudku podal odvolanie prokurátor v zákonnej lehote uvedenej v § 309 ods. 1 Trestného poriadku ako osoba oprávnená podľa § 307 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku. Odvolanie bolo podané v neprospech oboch obžalovaných.

Odvolateľ v písomnom odôvodnení svojho odvolania vyjadril presvedčenie, že spáchanie žalovaného skutku bolo obžalovaným preukázané vykonanými dôkazmi ako v prípravnom konaní, tak aj na hlavnom pojednávaní. K samotnému priebehu skutku prokurátor uviedol, že je nesporné, že poškodený telefón mal, keďže obžalovaných natáčal. Tiež je nesporné, že obžalovaní chceli poškodenému v natáčaní zabrániť, čo preukazujú výpovede obžalovaných v prípravnom konaní (na hlavnom pojednávaní odmietli vypovedať), poškodeného a aj svedkov. Súd výpovede obžalovaných, hoci na hlavnom pojednávaní boli vykonané tieto dôkazy ich prečítaním, vôbec nehodnotil, pričom tieto sú v zjavnom rozpore s kamerovým záznamom, ale zameral sa len na výpoveď poškodeného a svedkov, pričom výpoveď poškodeného vyhodnotil ako zmätočnú, nepresvedčivú a nevierohodnú. Avšak keď si súd prečíta výpoveď poškodeného z hlavného pojednávania, táto jednoznačne korešponduje so zabezpečeným kamerovým záznamom a je s ním v zhode aj popis vytrhnutia telefónu z ruky poškodeného obžalovaným C.om, ako ho popisuje poškodený. Prvostupňový súd poškodenému vytýka, že vraj svedkom jednoznačne nepovedal, že mu telefón vzali obžalovaní a že si nebol istý, či mu telefón niekde nevypadol. Z kamerového záznamu je zreteľne vidieť (síce zo začiatku len nohy aktérov udalosti), že poškodený ustupuje pred obžalovanou B. a následne sa k nej pridáva aj obžalovaný C., potom všetci traja padajú naraz na zem. Na zemi obaja obžalovaní držia poškodeného, pričom obžalovanej B. zrejme opakovane vypadol mobil na zem, keď tento zdvíha a dáva do vrecka, poškodeného však naďalej držia na zemi, snažia sa ho otočiť. Tu si prokurátor kladie otázku, že prečo asi? Ak by sa len bránili jeho útoku ako tvrdia, asi by ho len pridržiavali. Oni sa však chceli dostať výlučne k telefónu, ktorý poškodený držal vo svojej ruke a po dosiahnutí tohto cieľa ihneď upúšťajú od ďalšieho konania, vstávajú a odchádzajú z miesta činu. Bolo to nepochybne v momente, keď svoj zámer dosiahli a zmocnili sa telefónu poškodeného. Priebeh incidentu na kamerovom zázname plne korešponduje s výpoveďou poškodeného a na tomto je vidieť, že obžalovaná B. sa na chvíľu odtiahne smerom dozadu, kedy je vidieť pohyb ruky obžalovaného C.a, ktorý presne podľa popisu poškodeným mu vytrhne z ruky telefón a vzápätí na to obaja obžalovaní vstávajú a odchádzajú, čo dokazuje, že úmysel obžalovaných smeroval výlučne k zmocneniu sa telefónu. Z kamerového záznamu tiež vyplýva, že obžalovaný C. nešiel na pomoc obžalovanej B., pretože táto ju nepotrebovala, ale išiel jej pomôcť zmocniť sa telefónu poškodeného, za ktorým sa rukami doťahovala. Tvrdenie obžalovaného C.a, že poškodený chytil B. okolo krku, ako keby jej dal páku, preto položil syna a išiel jej pomôcť, ťahal ho od B. preč, vyvrátili svedkovia Y., aj T.. K., a takýto priebeh udalosti nebol zaznamenaný ani kamerou z miesta činu. S touto skutočnosťou sa prvostupňový súd vôbec nevysporiadal. Napokon aj trestné oznámenie zo strany obžalovaných B. a C.a na poškodeného C. za fyzické napadnutie, bolo dokazovaním v inom konaní pod sp. zn. ORP- 261/GA-MA-2020 vyvrátené a trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku zastavené. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 03.08.2020, pričom z výpovede obžalovanej v označenom konaní vyplýva, že keď sa zo zeme dvihla, tak videla, že jej partner s C. zápasia o jej telefón, ona zo zadu skočila C. na chrbát a chcela mu zobrať jej telefón, no nešlo to, až po chvíli priateľ mu ho vytrhol z ruky, vtedy sa s priateľom postavili. Teda aj táto výpoveď korešponduje s obsahom kamerového záznamu, z ktorého je zrejme, že obžalovaný C. poškodenému vytrhol telefón z ruky, hneď na to obaja obžalovaní vstávajú a odchádzajú, s tým rozdielom, že to nebol telefón obžalovanej, pretože tento mala v tom čase už vo svojom vrecku, ale telefón poškodeného. Po odchode obžalovaných z miesta činu prichádza poškodený k svedkom Y. a T.. K. s tým, aby mu požičali telefón, že ho nemá, že mu zmizol, že mu ho ukradli. Bol to práve svedok Y., ktorý poškodenému povedal, aby sa neunáhľoval, že mu musel niekde vypadnúť a ponúkol sa mu, že mu ho pomôže hľadať. Týmto ho zrejme na chvíľu zneistil, a preto začal spolu so svedkami na mieste hľadať svoj telefón. Prezváňali ho, ale už bol vypnutý. Ak by telefón poškodenému len vypadol, zostal by na mieste, kde sa obžalovaní s poškodeným kľbčili. Tam však nebol a nebol ani v blízkosti tohto miesta. Telefón nie je lopta, ktorá keď padne, môže sa odkotúľať, ako tvrdí prvostupňový súd. Podľa kamerového záznamu v okolí miesta činu nie je vysoká tráva ani tak široký úsek s vysokou trávou, kde by nebolo možné takýto telefón nájsť. Napokon motívom konania obžalovaných bolo nepochybne zmocniť sa telefónu poškodeného a tak zabrániť v ďalšom natáčaní. Nikto iný z prítomných osôb, okrem obžalovaných, nemal žiaden motív zobrať poškodeného telefón. Podľa prokurátora teda prvostupňový súd, hoci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, nesprávne vyhodnotil dôkazy jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach, a preto dospel k nesprávnemu záveru o tom, či sa skutok stal. Z tohto dôvodu navrhoval, aby Krajský súd v Bratislave zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadrili obžalovaní písomným podaním urobeným prostredníctvom ich obhajcu, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 02.08.2022

V jeho rámci uviedli, že z vykonaného dokazovania nebolo nad mieru všetkých pochybností jednoznačne preukázané, že by spáchali skutok tak, ako sa im kladie za vinu. V celom konaní bol zabezpečený len jediný dôkaz, ktorý by jednoznačne preukazoval vinu obžalovaných a tým je výpoveď poškodeného. Je však zrejmé, že takáto výpoveď nemôže postačovať na to, aby boli obžalovaní uznaní za vinných. Medzi poškodeným a obžalovanými prebieha okrem trestného konania aj civilný spor, z čoho je zrejmé, že medzi nimi existuje určitá nevraživosť, pričom pri hodnotení výpovede poškodeného je nutné na túto skutočnosť prihliadať. Jeho výpoveď nebude zaiste objektívna, ale namierená voči obžalovaným, o čom svedčí aj nelogickosť jeho tvrdení. Bolo úlohou orgánov činných v trestnom konaní, aby zabezpečili také dôkazy, ktoré jednoznačne preukážu vinu obžalovaných. To sa však nestalo. Skutkový stav je taký, že nie je zrejmé, kde skončil údajne odcudzený mobilný telefón. Tento telefón nebol nájdený v dispozícii obžalovaných a z kamerového záznamu a ani z výpovede ostatných svedkov (Y. a T. K.) nevyplýva, že by mobilom mali disponovať práve obžalovaní. Tento mobilný telefón mohol počas konfliktu pri padaní odletieť aj pár metrov do trávy, resp. za plot, pričom sa mohol poškodiť a preto bol telefón pri prezváňaní už vypnutý. Rovnako ho tak mohla po niekoľkých minútach tretia osoba odcudziť. Nie je zrejmé, prečo podľa názoru prokurátorky musí byť jedinou verziou tá, že mobilný telefón jednoznačne odcudzili obžalovaní. Absurdne pritom vyznieva tvrdenie prokurátora, že by to mal byť svedok Y., ktorý zneistil poškodeného ohľadom toho, kde sa mobilný telefón nachádza. Poškodený by predsa cítil, keď držal mobilný telefón v ruke, že mu bol tento vytrhnutý a jednoznačne by vedel, že ním disponujú obžalovaní. Takúto vedomosť však nemal a preto aj prichádzajúcej policajnej hliadke, teda policajtom Z. a L. poškodený nepovedal, že by mu obžalovaní ukradli telefón. Až následne došlo k zmene postoja poškodeného vo vzťahu k tomu, čo sa vlastne počas konfliktu stalo a teda, že bol jednoznačne presvedčený o tom, že mu mobil odcudzili obžalovaní. Podľa obžalovaných tak súd prvého stupňa postupoval správne, keď v zmysle zásady in dubio pro reo ich neuznal za vinných. Súd v odôvodnení rozsudku správne analyzoval dôveryhodnosť a pravdivosť výpovede poškodeného, pričom dospel k záveru, že len o túto výpoveď nie je možné oprieť vinu obžalovaných, nakoľko tu absentuje ucelená, spojená a na sebe nadväzujúca reťaz dôkazov, či už priamych alebo nepriamych, ktoré by jednoznačne preukazovali spáchanie skutku obžalovanými. Na tomto základe obžalovaní navrhovali, aby odvolací súd odvolanie prokurátora proti napadnutému rozsudku zamietol.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní prokurátora nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnil obžalovaný B. C., obhajca obžalovaných, splnomocnenkyňa poškodeného a prokurátorka krajskej prokuratúry. Krajský súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovanej C. B. za splnenia podmienok upravených v § 293 ods. 5 Trestného poriadku, keďže upovedomenie o termíne verejného zasadnutia jej bolo riadne a včas doručené, a hoci obžalovaná svoju neúčast na verejnom zasadnutí ospravedlnila, nepožiadala súčasne o jeho odročenie. Rovnako krajský súd vykonal verejné zasadnutie aj v neprítomnosti poškodeného, nakoľko na takýto postup boli splnené všetky zákonné podmienky vymedzené v § 294 ods. 1 Trestného poriadku.

Na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom prokurátorka krajskej prokuratúry sa pridriavala argumentácie obsiahnutej v odôvodnení podaného odvolania a navrhovala, aby na jej podklade odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Splnomocnenkyňa poškodeného na verejnom zasadnutí uviedla, že sa stotožňuje s odôvodnením odvolania okresnou prokuratúrou a so skutkovými a právnymi závermi obsiahnutými v odvolaní. Navrhovala preto zrušiť napadnutý rozsudok a aby pri opätovnom rozhodnutí bolo rozhodnuté aj o uplatnenom nároku na náhradu škody.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje za zákonný a správne právne posúdený. Nebolo jednoznačne preukázané, že by telefón poškodenému obžalovaní odcudzili. Ani z kamerového záznamu a ani z výpovedí svedkov nevyplýva, že by obžalovaní s telefónom disponovali a ani poškodený si v prvom momente nebol istý, kde má telefón. Ak by tak bolo, tak mu nebránilo v prvom okamihu svedkom a aj hliadke oznámiť, že mu bol odcudzený telefón. Odvolanie prokuratúry považoval za nedôvodné a navrhoval ho zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku.

Obžalovaný B. C. na verejnom zasadnutí uviedol, že sa pripája k ústnemu prednesu svojho obhajcu, ako aj k jeho písomnému vyjadreniu k podanému odvolaniu.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Trestného poriadku) primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Trestného poriadku) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku a preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Zistil pritom, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, vzhľadom na správnosť a zákonnosť napadnutého oslobodzujúceho rozsudku.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa pri zisťovaní a ustálení skutkového stavu veci, postupoval správne a v súlade so zákonom, keď v súdnom konaní boli vykonané všetky potrebné dôkazy nevyhnutné na spravodlivé rozhodnutie, pričom okresný súd tieto dôkazy objektívne vyhodnotil podľa vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne tak, ako sa to predpokladá v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Odôvodnením napadnutého oslobodzujúceho rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku prvostupňový súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané alebo nedokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Odôvodnenie napadnutého rozsudku možno považovať za mimoriadne presvedčivé, ktoré nenechalo otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na súde vyššieho stupňa. Prvostupňový súd vyčerpávajúcym spôsobom rozviedol všetky skutočnosti, pre ktoré rozhodol oslobodzujúcim rozsudkom, pričom ním prezentované hodnotiace úvahy sú jasné, zrozumiteľné a logické, vychádzajúce z hodnotenia dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Krajský súd si preto v plnom rozsahu osvojil skutkové a právne závery prvostupňového súdu a zhodne so súdom prvého stupňa konštatuje, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní.

V súvislosti s týmto konštatovaním odvolací súd vyslovuje, že výrok o vine musí byť vždy založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal žalovaný skutok a že tento spáchala iba tá osoba, ktorá bola z tohto skutku obžalovaná prokurátorom a postavená pred súd. Vina obžalovanej osoby musí byť teda jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností preukázaná. Obžalovaná osoba pritom nie je povinná dokazovať žiadnu skutočnosť, čo je vyjadrené v zásade, že nedokázaná vina má rovnaké dôsledky ako dokázaná nevina. Uznanie viny zo žalovanej trestnej činnosti nie je možné založiť na hypotetických záveroch, ktoré sú v rovine pravdepodobnosti, a to ani pravdepodobnosti vyššieho stupňa. Pre takýto výrok musí byť daná istota, o ktorej, vychádzajúc z hodnotenia vykonaných dôkazov, nie je dôvod pochybovať. Ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti významnej čo do otázky viny, nemožno rozhodnúť v neprospech obžalovanej osoby. Inak povedané, ak v konkrétnej trestnej veci vykonané dôkazy pripúšťajú alternatívnu možnosť o nevine, je súd povinný v zmysle princípu „in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech veci obžalovaného)“ obžalovanú osobu spod podanej obžaloby oslobodiť. Tento princíp sa odvíja od jednej z najzákladnejších zásad trestného konania, ktorou je zásada prezumpcie neviny. Prezumpcia neviny vždy (aj pri zavedení kontradiktórnych prvkov do trestného procesu) vyžaduje, aby to bol štát, ktorý nesie v trestnom konaní konkrétne dôkazne bremeno v otázke viny. Pokiaľ možno v trestnom konaní na základe vykonaného dokazovania dospieť k niekoľkým pravdepodobným skutkovým verziam, je súd povinný prikloniť sa k verzii, ktorá je pre obžalovanú osobu priaznivejšia, nakoľko iba tak nedochádza k porušeniu princípu rozhodovania „in dubio pro reo“, a tým aj zásady prezumpcie neviny. Trestné konanie vyžaduje v tomto ohľade ten najvyšší možný stupeň istoty, ktorý možno od ľudského poznania požadovať, aspoň na úrovni všeobecného pravidla "preukázania mimo akúkoľvek rozumnú pochybnosť". V tomto smere krajský súd poukazuje aj na judikatúru, ktorá konštatuje, že zásada zisťovania skutkového stavu veci, o ktorej nie sú dôvodné pochybnosti vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine len o jednoznačne zistené fakty a nie o konštrukcie skutkového deja, domnienky, indície, resp. vinu obžalovanej osoby vyvodzoval len na pravdepodobných skutkových

záveroch. Tam, kde nie je možné bezpečne určiť, ktorá z variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, musí súd voľiť tú, ktorá je pre obžalovanú osobu najpriaznivejšia (R 46/1963), pričom ani vysoký stupeň podozrenia sám osebe nemôže vytvoriť zákonný podklad pre odsudzujúci výrok.

Všetky zmienené hľadiská sú plne uplatniteľné aj na posudzovanú trestnú vec obžalovaných C. B. a B. a C. a. Senát krajského súdu v názorovej zhode s prvostupňovým súdom konštatuje, že s výnimkou výpovede poškodeného v súdnom konaní neboli produkované žiadne ďalšie či už priame dôkazy alebo súhrn takých nepriamych dôkazov, ktoré by tvorili uzavretú reťaz na seba nadväzujúcich a navzájom sa dopĺňajúcich dôkazov potrebných na usvedčenie obžalovaných zo spáchania žalovaného skutku, resp. ktoré by inú alternatívu než vinu obžalovaných nepripustili.

Vzhľadom na precízne a presvedčivé odôvodnenie prvostupňového rozsudku, v ktorom sa okresný súd vysporiadal so všetkými podstatnými a pre meritórne rozhodnutie významnými skutočnosťami, odvolací súd na toto odôvodnenie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil, odkazuje bez potreby v ňom popísané dôvody opätovne rozvádzať, keďže by išlo iba o ich opakovanie. V tomto smere súd prvého stupňa podrobnými a správnymi hodnotiacimi úvahami, ktoré zodpovedajú výsledkom vyplývajúcim z procesu vykonaného dokazovania, odvolaciemu súdu v podstate ani nenechal žiaden priestor pre ich doplnenie úvahami vlastnými. Z týchto dôvodov sa krajský súd v odôvodnení tohto uznesenia obmedzil iba na argumentačnú rovinu prokurátora obsiahnutú v podanom odvolaní.

Pokiaľ teda ide o odvolacie námietky prokurátora krajský súd poznamenáva, že výpoveď poškodeného na hlavnom pojednávaní korešponduje so zabezpečeným kamerovým záznamom z prostého dôvodu, ktorým je ten fakt, že poškodený sa s obsahom tohto kamerového záznamu evidentne oboznámil v čase predchádzajúcom tejto jeho výpovedi. Skutočnosť ohľadne jeho vyjadrení bezprostredne po tom, čo sa mal skutok stať, o ktorých vypovedali jednotliví vo veci vypočutí svedkovia, či už sú to svedkovia Z. Y. a T. O. K., alebo B. Z. a M. L., ktorí ako príslušníci PZ boli privolaní na dané miesto, nepochybne poskytujú iný obraz o vnímaní priebehu rozhodných skutkových okolností zo strany poškodeného v čase skutku, než o nich vypovedal na hlavnom pojednávaní v konaní pred súdom. Zmienená okolnosť tak má podstatný význam pre hodnotenie jeho výpovede na hlavnom pojednávaní v porovnaní s tým, ako jeho správanie a vyjadrenia bezprostredne po udalosti vo svojich výpovediach popísali všetci menovaní svedkovia.

Rovnako analýza obsahu kamerového záznamu, ktorú poskytol prokurátor v podanom odvolaní, síce pripúšťa aj takto prezentovaný skutkový dej, avšak bez rozumných pochybností nevyklučuje ani iný, alternatívny priebeh rozhodných skutkových okolností, v rámci ktorých k odcudzeniu mobilného telefónu poškodenému zo strany obžalovaných nedošlo. Na kamerovom zázname, s ktorého obsahom sa odvolací súd oboznámil, rozhodne nemožno presvedčivo identifikovať skutočnosť, že by obžalovaní, resp. jeden z nich, poškodenému pri vzájomnej potýčke mobilný telefón odcudzil. Inak povedané, z obrazového záznamu nevyplýva, že by obžalovaní alebo jeden z nich skutočne poškodenému mobilný telefón z ruky vytrhli. Vzhľadom na obsah tohto záznamu sú tvrdenia prokurátora o tom, že sa obžalovaní chceli dostať výlučne k telefónu, ktorý poškodený držal vo svojej ruke a po dosiahnutí tohto cieľa ihneď upúšťajú od ďalšieho konania, vstávajú a odchádzajú z miesta činu, len špekulatívnou domnienkou, ktorá nemá presvedčivú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pohyb ruky obžalovaného C. a konštatovaný prokurátorom neumožňuje ustáliť presvedčivý záver o tom, že z jeho strany došlo k odcudzeniu mobilného telefónu poškodenému. Z kamerového záznamu dokonca nemožno bezpečne ustáliť ani to, že obžalovaný C. nešiel na pomoc obžalovanej B., ako sa to snaží prezentovať prokurátor v odôvodnení podaného odvolania. V jeho rámci prokurátor tiež opakovane poukazuje na to, že obsah kamerového záznamu je v zhode s popisom udalosti zo strany poškodeného. Krajský súd preto opätovne poznamenáva, že výpoveď poškodeného na hlavnom pojednávaní je potrebné posudzovať v kontexte skutočnosti, že už mal vedomosť o obsahu kamerového záznamu, pričom tieto jeho tvrdenia sú v diametrálnom rozpore s tým, ako sa poškodený vyjadroval pred svedkami bezprostredne po tom, čo sa mal skutok stať. Z jednotlivých svedeckých výpovedí vyplynulo, že poškodený mal skôr tendenciu hľadať telefón z dôvodu jeho straty, než na základe presvedčenia o tom, že bol zo strany obžalovaných odcudzený. Z tohto hľadiska je zrejmé, že jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní a ním prezentované skutočnosti sú len prispôsobením obsahu obrazového záznamu, s ktorým mal možnosť sa predtým (v priebehu konania) oboznámiť. So zreteľom na jednotlivé svedecké výpovede a v súvislosti so zisteniami učinенými na ich základe, odvolací súd v zhode s obhajobnou argumentáciou obžalovaných konštatuje, že si asi ťažko možno rozumne predstaviť, že by poškodený pri vzájomnej potýčke s obžalovanými, držiac v ruke svoj mobilný telefón, nebol schopný vlastnými zmyslami zaznamenať, že by mu bol mobilný

telefón pri tomto konflikte z ruky vytrhnutý. Pokiaľ prokurátor poukazuje na výpoveď obžalovanej B. v inej trestnej veci vedenej pod sp. zn. ORP- 261/GA-MA-2020, odvolací súd zdôrazňuje, že na takúto výpoveď obžalovanej v inom konaní za žiadnych okolností nemožno prihliadať, čo by prokurátor nepochybne mal vedieť. Z tohto dôvodu sú skutočnosti zaznamenané v tejto výpovedi obžalovanej uskutočnenej v inej trestnej veci a v inom procesnom postavení pre toto konanie nepoužiteľné a rozhodne na ne nie je možné akokoľvek prihliadať. Vo vzťahu k tvrdeniu prokurátora, že telefón nie je lopta, ktorá keď padne, môže sa odkotúľať, ako tvrdí prvostupňový súd, odvolací súd poukazuje na to, že takúto možnosť okresný súd uviedol len ako jeden z viacerých alternatívnych dôvodov, pre ktorý poškodený svoj mobil nenašiel na mieste, kde došlo ku konfliktu s obžalovanými. Za danej dôkaznej situácie napokon nemôže obstať ani ten argument prokurátora, v zmysle ktorého nikto iný z prítomných osôb, okrem obžalovaných, nemal žiaden motív zobrať poškodenému telefón, nakoľko ani existencia tohto motívu pri značne rozporupnej výpovedi poškodeného nezakladá žiaden rozumný základ pre jednoznačný a bez rozumných pochybností ustálený záver o tom, že obžalovaní sa dopustili konania, ktoré im je obžalobou kladené za vinu. Odvolacie námietky prokurátora tak nie sú spôsobilé v dostatočne potrebnej miere spochybníť úvahy a závery prvostupňového súdu, na podklade ktorých boli obžalovaní pre stíhaný skutok spod obžaloby oslobodení z dôvodu uvedeného v § 285 písm. a/ Trestného poriadku.

Záverom nadriadený súd znovu konštatuje a opakuje, že jednou zo základných zásad trestného procesu je zásada „in dubio pro reo“, ktorá vychádza z princípu prezumpcie neviny. V praxi to znamená, že záver o vine obžalovaného musí byť postavený na skutkovom stave, o ktorom nie sú žiadne pochybnosti. Akýkoľvek vysoký stupeň podozrenia sám osebe nestačí k tomu, aby mohol tvoriť zákonný podklad pre odsudzujúci výrok súdu. V posudzovanej veci bol preto postup súdu prvého stupňa správny, keď vzniknuté pochybnosti vyplývajúce z dôkaznej núdze vyložil v prospech obžalovaných.

Na základe vyššie uvedených skutočností bol aj odvolací súd rovnakého názoru ako súd prvého stupňa, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní, na základe čoho bolo nevyhnutné obžalovaných podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku spod obžaloby prokurátora pre uvedený skutok oslobodiť.

Vychádzajúc z dôvodov podrobne rozvedených v rozhodnutí súdu prvého stupňa a úvah prezentovaných v odôvodnení tohto uznesenia, odvolací súd konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala zrušenie napadnutého rozsudku, preto odvolanie prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.